

hvor der ingen Fagforeninger er — er den samme Arbejdsløshed som her, den samme permanente Arbejdsløshed i al Almindelighed. Der er der med visse Perioder, til visse Tider, under nedadgaaende Konjunkturer akkurat som her en Forsøgelse af Arbejdsløsheden. Alt det ved det ærede Medlem. Hvor kan det ærede Medlem saa i en lang filosofisk Udvikling af, hvad der er Aarsag til Arbejdsløsheden, nævne, at han har hørt, at det er Arbejdernes egen Skyld, fordi de gennem Fagforeningerne have søgt at drive Lønnen op o. s. v. Hvor kan han nævne dette i denne Forbindelse uden at føje til: Men rigtignok ved jeg, at selv hvor Arbejderne ikke have brugt deres Fagforeninger, er det om ikke værre, saa dog i det mindste lige saa galt med Arbejdsløsheden som her? Hvor kan det ærede Medlem undlade at gøre det, og saa samtidig forlange at blive betragtet som en Ven af Arbejderne? Der er Arbejdsløshed alle Vegne, og det bør dette høje Tings ærede Medlemmer erkende, og det bør de regne med, naar de ville bedømme, hvad der bliver sagt om, at Arbejdernes Nød — den Nød, som ingen af Dem i Virkeligheden benægter — maa skyldes Arbejdernes egne Forhold, og at vi derfor ikke have den Pligt til at hjælpe, som vi ellers havde. Hvor kan det gøres gældende, naar samtlige dette ærede Tings Medlemmer vide, at selv i de Lande, hvor Arbejderne arbejde for en ussel Løn, hvor de arbejde for, hvad Herren vil give dem — og Herren vil ikke give dem meget — hvor de altsaa arbejde for en Sulteløn, hvor de maa nøjes med det mindste, er der økonomiske Kriser, og selv der er der Arbejdsløshed i fuldt saa stort Omfang, som vi have det her! Nej, det ærede Medlems Tale var — det være sagt uden nogen ominøs Hensigt — et prokuratormæssigt Indlæg fra Arbejdsgivernes Synspunkt, men ikke et retfærdigt Indlæg og en retfærdig Betragtning af Arbejdernes Forhold.

Maa jeg sluttelig — jeg skal ikke opholde det høje Tings Tid — sige, at det er jo dog et Faktum, som ingen her i denne Sal hverken kan eller vil benægte, at der er Arbejdsløshed og Nød, at der er en Masse Mennesker, som savne det daglige Brød, som savne Tag over Hovedet og ingen Udsigt have til, at det for det første skal blive bedre, hæderlige Mennesker, som uden egen Skyld ere i denne Situation. Dette vide de Herrer, det er noget, som ingen af Dem gør Forsøg paa at benægte. Men naar de Herrer vide, at saadan er

Stillingen, saa forekommer det mig, at man ikke med en Henviſning til Nationaløkonomien er i Stand til at sige: Vi henlægge dette Spørgsmaal, det lader sig ikke løse, og da det ikke lader sig løse helt, ville vi ikke hjælpe Arbejderne i deres egne Bestræbelser for at raade Bod herpaa. Det forekommer mig, at det vilde være forsvaret, om det høje Ting sagde: Arbejdsløsheden er vanskelig at løse, men den er til Stede, og Arbejderne gøre selv Forsøg paa at løse den, og vi bør derfor hjælpe dem i disse Forsøg og opmuntre dem til efter deres fattige Evne selv at yde, hvad de kunne; og der, hvor de, skønt de ere fattige, yde til andre, nære vi ikke Betænkkelighed ved at lægge vor Skærv til.

Maa jeg endvidere med Hensyn til de andre Bemærkninger, der ere gjorte om Arbejderne, bede Dem om ved denne Lejlighed at erindre, at vi dog have en Arbejderklasse i dette Land, hvis hæderlige og dygtige Bestræbelser for, inden for Lovens Grænser at ophjælpe sig selv og bringe det dertil, at de kunne faa Arbejde og derigennem skaffe Føde til dem og deres, i Virkeligheden ere saa paaskønnelsesværdige, at sikkerlig den danske Rigsdag og ikke mindst det høje Folketing bør være de sidste til at benytte denne Omstændighed til en Afvisning af Arbejdernes Krav om at hjælpe os med en Op-gave, hvis Tilstedeværelse vi ikke selv ere Skyld i, hjælpe os med noget, vi ikke selv magte, og som vi forgæves selv have forsøgt paa at magte. Det er en af de Ting, jeg vil sige til det høje Ting: Se paa Tingen, som den er, erkend, at Arbejderklassen er en saadan, at den er en Pryd for vort Land, at ingen Arbejderklasse nogetsteds kan siges at have stillet sig paa en Maade, der er smukkeré og mere paaskønnelsesværdig end den, hvorpaa den danske Arbejder har stillet sig. Det bør det høje Ting se paa, det bør det høje Ting tage i Betragtning, naar det skal bedømme de foreliggende Lovforslag.

Maa jeg slutte med at afgive den Forsikring, at ikke en eneste af os, der have været med til at stille disse Forslag, et eneste Øjeblik har tænkt paa, at det skulde være agitatorisk. Vi ere Arbejdere selv, udgaaede fra Arbejderkredse, de fleste af os have selv prøvet det at være uden Erhverv, at staa op om Morgenens uden at vide, hvor man skulde faa Brød til Frokost til Hustru og Børn, det vide vi, det kende vi, det have vi selv prøvet. Vi ere Arbejdernes Tillidsmænd, ere blevne det i Kraft af vort Arbejde for vore Kamme-